

bejdsløshed, ingen eller ringere Fortjeneste i Sygdomsperioder o. s. v. Jeg synes, at denne Forskel mellem stats- og kommuneansatte og Personer ude i de fri Erhverv er saa klar og saa forstaaelig, at den let maa kunne ses.

Saa talte det ærede Medlem om Aldersgrænsen, 65 Aar, som vi fra vor Side mener er for høj, men som det ærede Medlem mente var meget lav, idet Aldersgrænsen for Tjenestemænd i Stat og Kommune var 70 Aar. Men her gør omtrent samme Forhold sig gældende som det, jeg nylig har omtalt. Stats- og Kommune-tjenestemænd har deres faste Arbejde sikret, saa længe de overhovedet nogenlunde — blot nogenlunde — kan passe deres Gerning. De, der er ude i de fri Erhverv, er derimod ikke stillet paa samme Vilkaar. Naar en Arbejder kommer op i 50erne eller op i 60erne, og Arbejdsevnen begynder at glippe, er han i det frie Arbejdsmarked ikke stillet under samme Vilkaar som Arbejderen i 20, 30, 40 Aars Alderen, som er i Besiddelse af sin fulde Arbejdskraft; saa bliver han ofte skubbet ud af Entreprenørformanden eller Arbejdsgiveren til Fordel for yngre Arbejdere, fordi han jo dog skal have den samme Løn som disse. Derfor er de to Slags Personer ikke stillet lige. Den, der er i Statens eller Kommunens Tjeneste, faar Lov til, selv om Arbejdsevnen ikke er den samme, som den var i de kraftige Aar, at beholde sit Arbejde og kan ogsaa røgte det nogenlunde. Derfor er der her i udstrakt Grad en Forskel til Stede, som taler for Rimeligheden af, at de, der staar ude i det løse Arbejde, stilles under rimelige Vilkaar i Tilfælde af, at Arbejdsevnen glipper for dem. Thi det maa jo huskes, at det er ikke alle, der søger Alderdomsunderstøttelse, hverken naar de er 60 eller 62 eller 65 Aar, — heldigvis er det ikke saa. Statistikken viser, at ikke saa faa venter til højere op i Aarene, naar de har deres Arbejdsevne i Behold og kan tjene det daglige Brød ved det Arbejde, de er vant til.

Jeg ønsker endnu blot at henvende et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Jeg tror, at naar den højtærede Indenrigsminister faar læst det stenografiske Referat af Gaarsdagens Forhandlinger, vil han give mig Ret i, at han har faaet blandet de Spørgsmaal, jeg omtalte, Sygeforsikring, Arbejdsløshedsforsikring, Invaliditet og Alderdom, sammen paa en saadan Maade, at der ingen Mening eller i alt Fald ingen fornuftig Mening bliver i det. Det er nemlig ikke rigtigt, naar den højtærede Indenrigsminister sagde, at jeg

har udtalt, at det var forstaaeligt, at Sygeforsikring og Invaliditet skulde der betales til af Arbejderne. Nej, jeg sagde, at Sygeforsikring og Arbejdsløshedsforsikring fandt jeg det rimeligt, at der betaltes til. Det præciserede jeg meget udførligt og nøje. Derimod fandt jeg ikke — og mit Parti finder heller ikke —, at det er rimeligt, at Arbejderne skal betale til Invaliditet og Alderdom, fordi det heldigvis kun er en ringe Procentdel, der bliver Invalidere, og fordi en stor Procentdel ikke naar den Alder, som er sat for Opnaaelse af Alderdomsunderstøttelse eller Aldersrente. Naar den højtærede Minister faar læst dette i det stenografiske Referat, tror jeg, at han ogsaa vil faa den Mening ud af det, som var lagt i disse Ord.

Den højtærede Indenrigsminister sagde noget om, at Socialdemokratiets Krav stadig var: Højere op! Det var en ny Udlægning af Ordene. Jeg har hørt det samme før paa en anden Maade. Man plejer fra den højtærede Indenrigsministers Partis Side at sige: Endnu 1 mere og saa 1 mere. Men det er jo ikke rigtigt, at det er Socialdemokratiets Taktik eller Socialdemokratiets Krav. Det, Socialdemokratiet vil, er altid en Realitetspolitik. Det, Socialdemokratiet vil i dette Spørgsmaal, er en rimelig og honnet Behandling af de gamle udslidte Mennesker, saaledes at de kan leve deres sidste Aar, hvor Arbejdsudygtigheden er indtraadt, under nogenlunde — blot nogenlunde — taalelige Vilkaar, uden at der stadig skal være Angst til Stede for, at de skal fryse den kommende Vinter eller sulte den kommende Vinter. (En Tilhører: Det er hørt!) . . .

Formanden: Jeg maa anmode Tilhørerne om at afholde sig fra at blande sig i Forhandlingerne og afholde sig fra nogen som helst Meningstilkendegivelse.

C. F. Sørensen: Jeg tror ogsaa, at den højtærede Ministers Udtalelser om vort Krav: Højere op! vil falde bort, naar den højtærede Indenrigsminister erindrer, at det Forslag, som Socialdemokratiet staar paa, saa nogenlunde er det samme Forslag som det, den højtærede Minister stillede, da han forelagde sit Forslag i Januar Maaned.

Saa taler den højtærede Indenrigsminister om, at vi fra vor Side ikke regner med det Prisfald, som er indtraadt, og som har givet sig Udtryk i nedadgaende Lønninger i Haandværk og Industri, for Tjenestemænd o. s. v., o. s. v. Jo, det forstaar vi helt godt. Men naar vi staar paa det